

От грижа, която поражда състрадание за другия, тя се е трансформирала в дълбоко личностно преживяване на някаква невидима, но осезавана заплаха, на "невнятен" страх и душевна потиснатост. И в това депресивно състояние настъпва алиенацията на лирическият субект спрямо обществото, а по-късно и спрямо света. В началото отчуждението е импулсивна реакция на разочарование от посредствеността и неразбирането на заобикалящата го обществена среда:

С кого ли, боже мили,
с кого душевни мъки човек да сподели?

.....
Търпи ли се оная убийствена досада
от хорската пазарна и жалка суета?

("Житейски дребни грижи")

В "Желание" лирическият аз се опива от мечта по своята самота. Чудакът на Яворов е вече странният герой на българската поезия, не само поради различността си от другите, но и поради отстранеността си от тях. Самото общество издига преграда пред неговата странност, защото тя носи полъха на неясна тревога и зловещия страх от Другото, до което той се е докоснал. Това е странникът без път в живота, понесъл бремето на самотата към отвъдното.

Така лирическият герой на поета в неволното си изгнаничество остава сам със своята тревога и страхове, без "завет", без "съпътник". Това е екзистенциално о-без-доменият човек, който търси духовно убежище срещу невидимата заплаха на съдбата. Той не може да го намери при другите, които не го разбират, заслепени от грижите и суетата на ежедневието. Тогава го потърсва в себе си, в собствената си душа. Протичащият процес на самозатваряне е мъчителен и труден. Излизането от света на другите и изпълването на собствената си душа със себе си е всъщност процес на интимизиране на света, на побиране на външния свят със своя шум и глъчка в смълчаните покои на душата. Тъкмо такъв момент на вътрешен сблъсък с неканените гости от света на обществото е отразен в стихотворението